

HIER

De zon scheen door de matglazen ramen het naargeestige kantoor binnen. Het was duidelijk te zien dat de eigenaar niet zijn best had gedaan er een aangename werkplek van te maken, en al helemaal geen efficiënte plek. Het was een allegaartje van archiefkasten, een oud bureau met een *over the top* luxe bureaustoel die zijn beste tijd al jaren geleden had gehad. Verder stond er op het bureau een schemerlamp die alle modegrillen had genegeerd, waar de lampenpit wat scheef en met aangekoekt stof uithing. Een waar mozaïek van vliegenpoep sierde de lampenkap. Het was gewoonweg knap dat dit gedrocht, dat voorbestemd was om licht te geven, het ooit voorbij een fabriekspoort had weten te halen. En dat er dan nog iemand rond heeft gelopen die zijn zuurverdiende geld ervoor heeft neergeteld en zo'n lamp op zijn of haar bureau heeft gezet. Een overvolle asbak schreeuwde om aandacht, terwijl het pakje sigaretten dat ernaast lag zich nergens wat van aantrok. Op het bureau lagen verder wat paperassen en er stond een koffiemok die nagenoeg leeg was. Een landingsbasis voor de vliegen, die zich te goed deden aan de resten koffiemelk en suiker. Er hingen strenge plakkerige vliegenvallen aan een tl-buis, die overladen waren met vliegen. Ze hadden wat weg van oude foto-rolletjes. Ze plakten echter niet meer; en de vliegen die nog levend in het kantoor rondvlogen, landden af en toe pesterig op een van de vliegenvangers. Daar poetsten ze met uiterste zorg en minuscule precisie hun kopjes en voorpootjes. Ze namen ruimschoots de tijd om hun vleugeltjes te modelleren, waarmee ze daarna weer zo aerodynamisch mogelijk door het kantoor snorden.

De computer onder het bureau maakte een ratelend geluid, een teken dat de harde schijf ook zijn beste tijd had gehad. Het beeldscherm op het bureau toonde een screensaver van een naakte vrouw met veel te grote borsten en een breiwerkje. Over de smaak van de eigenaar van het kantoor viel al niet te twisten, maar de screensaver verraadde toch wel een wat sneue geest. De gordijnen waren, hoe kan het ook anders, vies en vaal bruingelig gestreept, met hier en daar brandplekken. Je vraagt je af hoe die daar in vre-

desnaam ingekomen waren. Op een van de archiefkasten stond een dode papyrusplant stof te happen. De aanblik alleen al zou een astmapatiënt het zweet doen uitbreken en bij hem tot een acute aanval leiden. Er waren peuken in de aarde uitgedrukt en er hing ergens halverwege de plant een papieren vliegtuigje. Iets wat je op een middelbare school in een stoffig wiskundelokaal nog wel eens zou kunnen verwachten, maar op een kantoor? Een spin had de cockpit tot haar kraamkamer gebombardeerd. De muren hadden allen een onbestendige kleur gebroken wit die erg naar oker neigde, terwijl de enige deur in het kantoor grijsblauw was. De bruinige kringen op het plafond waren de stille getuigen van slecht loodgieterswerk. Tegen de wand rechts van de deur stond een aantal houten klapstoelen opgevouwen tegen de muur. Daarboven hing een kapstokrekje dat eens horizontaal had gehangen. Nu was dit schuin gezakt en hing het slechts nog aan één schroef, die ook op het punt stond zijn plug te verlaten. Het spinrag dat her en der aan het plafond hing, bewoog traag heen en weer. Wat enigszins vreemd was, want de deur en de ramen waren dicht. De aanblik van het kantoor in zijn geheel was op zijn zachtst gezegd erg deprimerend.

W E G

Charlie Bunkerbrood schraapte haar keel. Het hielp niet: ze bleef dat droge, bijna dichtgeknepen gevoel in haar keel houden. Was hij dood of was hij flauwgevallen? Dat laatste zou haar niks verbazen. Ze kwam voorzichtig dichterbij. "De Wit," zei ze aarzelend. Geen reactie. "De Wit, wordt eens wakker, doe niet zo kinderachtig en al," zei Charlie.

Maar De Wit bleef roerloos liggen. Charlie begon zich ongemakkelijk te voelen. Zij en De Wit zaten net middenin een fikse ruzie en nu lag De Wit op de grond. Charlie was een redelijk goedgebekte tegenstander voor een fantasierijke woordenwisseling. Ze had menig bekvechttoernooi op haar naam staan. Ze begon een heuse reputatie op dat gebied op te bouwen in de kringen waarin ze zich veel begaf en dat waren niet altijd de 'beste' gezelschappen.

Deze keer was het anders. De Wit was een lul, maar laten we daar verder geen woorden aan vuilmaken. Ook was hij ondermaats in alle opzichten. Maar Charlie leek dit duel met De Wit te gaan winnen. Ze probeerde wat daarnet had plaatsgevonden terug te halen. Ze hadden ruziegemaakt en De Wit had geprobeerd haar te chanteren en had haar bedreigd. Ja, dat was het, hij had haar bedreigd met een pistool. Maar waar was het pistool?, dacht Charlie. Ze keek om zich heen om te zien of het ergens lag. Het pistool lag nergens. Ze deed nog een stap dichterbij en zag dat De Wit een klein gaatje in zijn voorhoofd had, precies tussen zijn ogen. Netjes, dacht Charlie, en glimlachte onwillekeurig. Ze bukte even om zich ervan te overtuigen dat De Wit werkelijk dood was of dat ze het zich maar verbeeldde. De Wit was echt dood. Toen begon het Charlie langzaam te dagen. Dus einde oefening voor De Wit en geen geldproblemen meer voor mij. Dat ziet er redelijk goed uit, dacht Charlie. Weer kwam die grijs tevoorschijn.

De telefoon ging en het leek alsof Charlie wakker schrok. Ze hield haar adem in en wachtte af. Geen geluid in het kantoor, op de gang of in het kantoor naast dat van De Wit. De telefoon